

V sedmdesátých letech drželi ještě otcové dcery zkrátka – na severní Moravě tedy určitě. Marii Koryčanové táhlo už na třiadvacet, žila ale u rodičů – a když dva dny nepřišla na noc domů, vydal se její otec na místní oddělení Veřejné bezpečnosti a svěřil se službě se svým trápením. Čímž odstartovalo pátrání po nezvěstné, jež trvalo osm dní – a jehož průběh korunoval náález mrtvolý a prokázaná vražda.

Marii doma viděli naposledy 23. listopadu 1975, když odcházela – nedlouho po šesté ranní, ještě za tmy, do zaměstnání. Od jara do zámrazu jezdila na kole, bylo to mnohem rychlejší než čekat na autobus, který to bral oklikou přes okolní vsi – vyhlídkovou trasou, jak posměšně říkali místní lidé. Ale onoho rána už pokrývala všechno jinovatka a Marie si povzddechla, že v pondělí už nechá bicykl pod kůlnou a koupí si týdenku na autobus – a až do jara bude věrná hromadné dopravě. Domů se ale nevrátila: ani večer, ani v noci. A nazítří nepřišla ani do práce, jak otec zjistil u dceřiných kamarádek z továrny. Vyzvonily mu ovšem, že Marii poslední dobou občas zahlédly s mladým mužem, o němž

ovšem moc nevěděly. Snad jen, že se jmenuje Richard, a že je do něj Maruš nejspíš celá pryč. Tatík usoudil, že možná zamilovaná dcera podlehla vábení přírody a někde si se svým milým užívá mládí – a tak o den odložil ohlášení celé věci, k němuž byl už už rozhodnutý. Aby holce neudělal hanbu a ona se ještě nedostala do řečí, strchoval se...

Ale když se neukázala ani v pátek, ani nezavolala – Koryčanovi měli doma telefon, to za oněch dob byla ještě na vsi vzácnost – usoudil, že dozrál čas k činu. A pátrání po nezvěstné dívce se rozběhlo rychle a systematicky.

Posledního dne, kdy byla Marie ještě doma i v zaměstnání, odcházela z práce se starším bráchou Josefem – jenže ve městě se rozloučili a každý šel po svých. Pepa prohlásil, že Maruš naznačila, že má rande, a on, jakožto gentleman, dál nevyzvídal. Byl sice zvědavý, koho si ségra, jak pravil, nabalila, ale nic bližšího z ní nevytáhl, natož aby sledoval, kam jde a s kým se sejde.

„Měl jsem svého dost,“ sdělil u výsledku.

Tajemného Richarda se podařilo ztotož-

nit hned další den: Mariin mistr si vzpomněl, že dívku viděl před několika dny před fabrikou sedat do trabanta k nějakému Vyhnálkovi.

„Dělá údržbáře v našem druhém závoďě,“ vypověděl, „a pomyslel jsem si, že holka má teda smůlu! Protože Vyhnálek není solidní partie pro holku na vdávání!“

I kriminálka už o třicetiletém Richardu Vyhnálkovi věděla svoje, a nebylo to pranic příkladného. Už dvakrát seděl, a za násilné trestné činy! Poprvé, to mu ještě nebylo ani osmnáct, nasedl v Ostravě do taxíku a nechal se odvézt za město – a když řidič zastavil a chtěl vidět peníze, napadl ho a škrtl. Moc nechybělo, byl by drožkáři závažně ublížil. Ten se ale násilníkovi šťastně vysmekl a utekl – a mladého „pasažéra“ chytili už o pár hodin později.

Podruhé se Vyhnálek pokusil o znásilnění. V lesíku, kolem něž se chodilo od autobusové zastávky, za soumraku číhal – a když šla kolem něj osamělá dívka, napřed jí začal dělat vulgární slovní návrhy, a když si odplivla a začala utíkat, dohonil ji, pováhlil a zkusil kýženého dosáhnout po zlém. I ona mu ale utekla, navíc ho od vidění znala – a tak Richard putoval zanedlouho opět za katr.

PRO RYBY JE ZLATA ŠKODA

„Ale pět let už sekám dobrotu,“ tvrdil, když si pro něj kriminálka zajela domů.

Že se zná s Marií Koryčanovou, nezapíral. Ale rozhodně ji už neviděl – nejmíň týden! Jak řekl, nerozešli se, protože spolu nikdy ani nechodili. To jen ona za ním dolezala!

„Já mám totiž dávno jinou,“ pochlubil se evidentní raubíř Vyhnálek tónem, který vyšetřovateli neomylně napověděl, že je zamilován až po uši. To se někdy stává i gaunerům a jen zřídkakdy to změní. Ohledně bližší identifikace oné vyvolené odmítl však Vyhnálek povědět cokoli, říka, že do toho policajtům nic není. A vyšetřovatel ho při tom nechal, dobře věda, že si jméno jeho lásky zjistí bez potíží jinak. Nakonec se s Vyhnálkem srdečně rozloučil a nechal ho vyvést z budovy – a docela se bavit užaslým pohledem dotyčného, jenž už zřejmě předpokládal, že přenocuje v cele. Z čehož vyšetřovatel moudře usoudil, že třebaže na pana Vyhnála zatím moc nemá, musí se na něj podívat zevrubněji – a ono se něco najde, ne že ne!

A taky, že ano! Vyhnálkova láska se jmenovala Eva Housková a dělala pokladní v samoobsluze na náměstí. Trochu ordinérní umělá blondýnka vyhlížela sexy, i když se hrbila nad přepravkami s povadlou zeleninou. Prohlásila, že Richard je prima a že se nejspíš budou brát – což vyvodila z faktu, že jí asi před týdnem navlékl prstýnek. Hned ho taky zvědavému pánovi od kriminálky ukázala, měla ho na ukazováčku levé ruky – coby zasnubní. Čtrnáct karátů, červený kamínek, zřejmě umělý, znalecky usoudil.

„A vy mu tím pádem půjčujete traboše,

když už je vlastně ruka v rukávě,“ nadhodil a dívčina se zapýřila.

„To je snad moje věc, když je auták můj,“ nafoukla se.

Vyšetřovatele pobavilo, že říká trabantu auták, ale za onoho času plastová limuzína představovala splněný sen pro leckoho, nejen pro ni. Vzápětí mu vytelila, že trabanta podědila po dědovi, z platu v samošce by na něj nenašetřila.

„Asi by se vám nelíbilo, kdyby ve vašem autě vyvážel Richard jiné slečny, co?“ vypálil ještě kriminalista a odporučel se.

Ještě ode dveří se ohlédl a zaznamenal, kterak sexy pokladní lapá po dechu. Dneska bych nechtěl být večer ve Vyhňákové kůži, pomyslel si škodolibě.

Po Marii Koryčanové ale stále ani vidu, ani slechu. Jako by se s ní propadla zem, jako by se nad ní zavřela voda. Poslední, kdo ji spatřil, byla jedna kolegyně z práce, jež viděla, jak Maruš nasedá do zelenkavého trabanta k ne moc důvěryhodnému zarostlému chlápku, co dřepěl za volanem. Vyhňálka neznala, ale když jí ukázali jeho fotku, zajásala, že to je on. Vyhňálek zapíral, pak ale připustil, že možná tehdy ve středu Marii zahlédl cestou a nabídl jí, že ji svezí – na autobusové nádraží.

„Copak ona neměla kolo?“ podivil se kriminalista. „Pokud víme, ráno na něm do práce jela...“

Vyhňálek se evidentně zarazil, skoro slyšitelně v něm hrklo. Pak mu v hlavě bleskl nápad: že prý mu Marie povídala, že píchla, a protože duši neumí sama spravit, musí jet autobusem.

„Tak to bylo, no jo,“ pochválil Vyhňálek sám sebe za ten nápad – a šestileté dítě by poznalo, že lže.

Kriminalisté tedy zdvořile požádali, jestli by mohli trabanta slečny Houskové vidět, čímž uvedli Richarda Vyhňálka do znač-

ných rozpaků. Předchozího večera totiž přísahami ujistil svou milovanou, že v jejím autě žádnou cizí ženskou nevozil – a teď s tím policajti začnou znovu? Ale kriminálce se některé věci odmítají

dosti obtížně, tolik už o ní věděl z minulých dvou trestních případů, aby neodporoval dlouho. Takže ho naložili a zajeli s ním k domku, kde slečna Housková bydlela. Zdědila ho stejně jako trabanta a kriminalisté si nešetrně pomysleli, jestli tohle nebudou hlavní příčiny Vyhňákovy nezištné a hluboké lásky k dotyčné. Ale trabant stál pod kůlnou a představoval jejich hlavní úkol.

„Máte to v cajku,“ pochválil Vyhňálka technik, „kdypak jste to myl naposledy?“

Poněkud prostomyslný mladý muž vyhrkl, že především – což znamenalo dva dny poté, co se slečna Koryčanová propadla do země. Chvilí pak hledal klíčky, jež

jako z udělání někam zapadly, ale technici byli trpěliví. A když měli trabanta konečně dokořán, hned věděli, kam se mrknout.

„Skvrna v kufru vypadá jako krev, pane Vyhňálku,“ prohlásil posléze vyšetřovatel. „Obávám se, že ten vůz bude muset k nám. A že si ho tam prohlídneme důkladně!“

Vyhňálek zkusil protestovat. Co tomu řekne majitelka, prý?

Ale když mu naznačili, že by koneckonců mohl jet na kriminálku taky, už neřekl nic.

Detailní prohlídka trabanta přinesla další poznatky: někdo vyměnil madlo pravých dveří, udělal to ovšem velmi amatérsky a barva neodpovídala interiéru. Také úchytku pravého předního sedadla byla zřejmě čerstvě ulomená – a kdo ji opravoval, udělal to nešetrně, větším šroubem, který přivrtal do podlahy. Skvrn, jež vypadaly jako od krve, našli víc: v zavazadlovém prostoru, ale taky na čalounění pravého zadního sedadla, v prostoru ruční brzdy – a na potahu víka prostoru pro rezervu. Laboratoř potvrdila, že nepochybně o krev jde, zbývalo ještě zjistit skupinu.

Richard Vyhňálek při dalším výslechu ale zkusil nabídnout kriminalistům novou verzi celé záležitosti. Tvrdil, že se mu Marie svěřila, že zamýšlí emigrovat – přes Polsko že se dostane až do Gdaňska a odtud lodí do Švédska. Že už to má vyjednané. Kriminalisté soudili, že jde o absurdní výmysl – ale informace v tom smyslu prověřit museli, úteky byly tehdy časté a leckdy dost krkolomné. Nicméně, mezitím si při dalším setkání s Evou Houskovou všimli na jejím zápěstí zlatého řetízku s destičkou, na níž měla vyrytou krevní skupinu. Pochválili jí ho, a ona se pochlubila, že jde o další dárek – od Richarda!

„Ale koupil ho lacino, v hospodě, z druhé ruky, musela jsem si nechat odstranit původní rytinku a u zlatníka nechat vygravírovat svou,“ vysvětlovala, proč minule řetízek ještě na ruce neměla.

Kriminalisté zpozorněli. Od Mariiných známých věděli, že podobnou věcíčku taky nosila. A zajeli si znovu pro Richarda Vyhňálka. A když mu znovu předestřeli všechny indicie, svědčící proti němu, začal ztrácet nervy. Potil se, třásl se mu ruce i hlas – a po třech hodinách se rozpovídal. Zbývalo sepsat doznání, najít mrtvé tělo a objasnit všechny detaily kruté vraždy.

Všechno odstartoval prstýnek s červeným kamínkem, co si Marie koupila za třináctý plat ve fabrice – stejně jako její nejlepší kamarádka. Richard, který si s ní tou dobou začal – chodil sice s Evou, ale ta se s ním pořád starosvětsky odmítala vyspat. Že až se líp poznají... Všiml si ho, když se s Maruš muchlovali. V jednom předměstském hotýlku měli pro podobné potřeby i za onoho času pochoopení, stačilo padesát kaček navíc a občanský průkaz mohl setrvat v kapse.

Richard si prsten od Marie půjčil, že by rád podobný koupil – sestře! Jen to plácl, žádnou jakživ neměl, ale ze zkušenosti

věděl, že nějaká ségra v záloze dodá chlápovi u ženské důvěryhodnost. Myslel na Evu, jasně: dárek by se hodil při přesvědčování, ale sám měl hluboko do kapsy. Rád se napil, zahrál si kartičky, a taky přece pěkný chlap nemůže chodit jako vandrák...

„Za tři dny chtěla prsten nazpátek, ale to už ho nosila Evina,“ vztekal se ještě i u výslechu.

Něco Marii nakecal, dva dny nato ale se sklopenýma ušima přiznal, že prstýnek ztratil. A že ho Maruš zaplatí, hned o výplatě, má dostat prémii. Tak mu ještě uvěřila, výplata byla už pozítří. Jenže Richard už dlužil kdekomu a věřitelé čekali špalír před účtárnou. Zbyly mu oči pro pláč.

„S Marií jsem se ale sešel, sama zaplatila hotel. Byla na to celá žhavá,“ vypověděl.

Někdy po půlnoci, když měl dost, jí řekl, že s ní končí.

A ona? Že ho tím pádem práskne policajům. Proč? Za ten prstýnek přece!

„Ale ten já ti zaplatím, hned zejtra!“ zapřísahal se.

Nazítří na ni počkal kousek od náměstí – opět v půjčeném trabantu. Zavezl ji za město, myslela, že má milostné spády a nebylo jí to vůbec protivné. Jenže místo mazlení ji popadl za krk a začal rdousit. Bránila se a měla překvapivě sílu, bodejť, holky z fabriky nejsou žádná tintítka. Nakonec nahmátl pod sedadlem montážní páku a umlátil ji několika údery do hlavy. Pak, když se vydýchal a vzpamatoval, začal horečně přemítat. Auto samá krev – a co s tělem?

Vzpomněl si na zatopený lom nedaleko, v létě populární koupaliště naháčů. Ale v listopadu a za tmy tam nepřijde noha. Zavezl mrtvou k němu. Jenže než ji hodil do vody, došlo mu, že tělo bez zátěže by vyplavalo.

„Schoval jsem ji do křoví a jel fofrem do fotrovy garáže, mám od ní klíče ještě z doby, kdy jsem bydlel u rodičů.“

Věděl, že otec schraňuje spoustu krámů, zastával názor, že člověk nikdy neví, kdy se co může hodit. Vybral si ocelové kolo od staré kladky, řetěz, nějaké kusy kovových trubek.

Vrátil se k lomu, vychládající tělo omotal řetězem, ke kterému navěsil všechny ty věci. Slušná zátěž, tak třicet kilo. Při té příležitosti si všiml jejího náramku s krevní skupinou – a taky náušnic. Zlata je pro ryby škoda. A pak Marii dostřel větví na hloubku. Šla prý ke dnu jedna radost...

Náramek dal Evě hned ten večer, či spíše noc, když k ní přijel. Aby nenařadila, kde se flákal. Náušnice si schoval – měly se hodit jindy. Našli je v jeho pokojíku pod matrací.

Potápěči našli tělo Marie Koryčanové v pětimetrové hloubce za dvacet minut. A Richard dostal dvacet let.

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Václav ŠEBEK

